

under Finanslovsbehandlingen i Aar — haft det Tilfælde, at der af denne mægtige Nabo mod Vest er forvoldt Skade paa Jord, Løsøre m. v. til et Beløb, der takseret paa en, som man vist vil indrømme, fuldt forsvarelig Maade er opgjort til noget over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Man har fra Tingets Side baade paa det paagældende Tidspunkt og senere erkendt, at der var Anledning til fra det offentliges Side at træde til med nogen Erstatning for saadan Skade, de paagældende skulde ikke selv alene bære det store Tab, der, som det ærede Medlem fra Give, efter min Mening med Rette, har vist, i Virkeligheden for en Landbruger er det samme, nemlig Spild af Arbejdskraft, som Tabet for en Arbejder, der ikke kan faa Arbejde, men gaar og spilder sin Arbejdskraft. Men saa har man dog sagt, at skønt Skaden er opgjort og fra alle Sider er anerkendt at være rigtig opgjort til over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — hvis jeg ikke tager fejl, var det 547,000 Kr. —, finder vi dog, at der fra det offentliges Side ikke bør ydes mere end, jeg tror, 75,000 Kr. i Erstatning; det vil altsaa med et rundt Tal sige $\frac{1}{7}$. Jeg ved ikke, om de ærede Medlemmer vil, at vi her skal stille os paa en lignende Maade og sige: Det offentliges Tilskud til Kasserne skal kun være $\frac{1}{7}$, saa kan de paagældende selv dække det øvrige. Jeg antager det ikke, men det skal jeg ikke komme videre ind paa. Men man sagde altsaa: Vi vil ikke saa nær yde det altsammen, vi vil maaske gaa til 75,000 Kr. af de 547,000 Kr.; og saa tog man tillige udtrykkelig det Standpunkt at sige: Men disse 75,000 Kr. skal ikke fordeles med lige store Kvotadele til hver af de skadelidte. Der var jo en lang Række, der slet intet fik, fordi de ikke blev ansete for saa trængende, at de havde Krav paa det offentliges Støtte.

Naar Talen altsaa har været om fra det offentliges Side at vise en lignende Velvillie overfor andre Erhverv end dem, der er Tale om her, har man netop taget det Standpunkt, at Tilskuddet fra det offentlige for det første ikke nær skulde omfatte hele Tabet, og at det dernæst skulde fordeles i Forhold til de paagældendes økonomiske Stilling. Jeg skulde mene, at man, naar det kommer til Stykket, i Virkeligheden her vil indtage det samme Standpunkt. Det er vigtigt, at man søger at blive enig om, hvorledes det offentliges Tilskud skal falde. Jeg er som sagt villig til at forhandle om, hvilken af de to Former man maatte anse for den mest hensigtsmæssige, men jeg gentager, at jeg tror ikke, at man naar igennem med og navnlig ikke, at man vil

skabe Tilfredshed i Befolkningen med en Ordning, hvorved Statens Tilskud bliver ens, enten den paagældende Arbejder tjener lidt eller meget. Det er sagt af flere Talere, at det viser sig, at nogle af de bedst stillede Arbejdere — og det vil, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) i Dag meget rigtigt sagde, ikke sige dem, der tjener mest i Ugeløn, men dem, der har det sikreste Arbejde og en nogenlunde Fortjeneste — betaler procentvis meget mere, end de selv faar, idet de betaler for de andres Understøttelse. Men saadan er jo enhver Forsikring, og hvis man gik ud fra en Forsikring, hvorved enhver, der deltager i Forsikringen, fik det samme, som han selv betalte, saa var der, havde jeg nær sagt, slet ingen Grund til at lave en saadan Forsikring. Det er jo heldigvis saadan, enten der er Tale om en Brandforsikring eller en Livsforsikring, at det er det store Tal, der betaler og ikke faar, og endda anser de det for at være et Held. Saaledes skulde jeg for Resten mene, at det ogsaa bør være med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikring, at de, der er saa heldige at betale uden nogen Sinde at faa Understøttelse, er langt gunstigere stillede end de, der har betalt og har været nødt til at tage mod Arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi de intet Arbejde har haft, og hvis det ikke er saadan, at det er bedre, at have Arbejde og betale Præmie uden at faa Understøttelse, end det er at faa Understøttelsen, saa er Understøttelsen sat for højt. Selvfølgelig maa det for den paagældende være gunstigere ikke nogen Sinde at faa Brug for at tage imod den Understøttelse, han har Ret til at kræve paa Grund af de Præmier, han har betalt. Jeg er som sagt villig til at forhandle baade om, hvilken af Formerne man skal benytte, naar man fastholder Forsikringsprincippet, og paa hvilken Maade Statens Tilskud skal ydes, enten som en Del af Præmien eller som en Del af Understøttelsen. Hvis man vælger det sidste, vil jeg udkaste den Tanke, at man ordner det i Analogi med, hvad der nu gælder med Hensyn til den fortsatte Sygehjælp efter Fattiglovens § 63, saaledes at det offentlige var pligtigt til, hvis den paagældende var arbejdsløs udover et vist Antal Uger — færre end nu maatte det vel blive —, at yde et Tilskud og fortsætte dermed et vist Antal Dage. Men det er den Slags Detailbestemmelser, som vi kan tale videre om i Udvalget, hvor vi ogsaa kan drøfte, hvorvidt man, enten man nu vil vælge den ene eller den anden af de to Former, vil fastholde, at det offentliges